

Uitleg

Al de **uit te voeren bewegingen** zijn groen gedrukt. De voorlezer kan ervoor kiezen de bewegingen eerst voor te doen of **het kind/de kinderen de beweging** meteen zelfstandig **uit te laten voeren**. Door bijvoorbeeld een teken met de hand te maken, kan de voorlezer laten weten wanneer er een beweging uitgevoerd kan worden. Ook kan de bewuste beweging in de zin opnieuw worden voorgelezen. Let er wel op dat er na een groene tekst voldoende tijd wordt gegeven voor de opdracht of beweging(en).

Bij een **blauwe tekst is Wiebel aan het woord**. De voorlezer kan **het kind/de kinderen deze tekst laten herhalen**, zodat hij/zij nog meer bij het verhaal betrokken raakt.

Veel *Wiebel & Kriebel*-plezier!

Inleiding

Hé, kijk, daar heb je Wiebel! Op zijn schouder woont zijn vriendje Kriebel. Wiebel en Kriebel maken met z'n twee, hele spannende dingen mee. Is Wiebel de weg kwijt of wordt hij een beetje gek, dan voelt hij ineens een kriebeltje in zijn nek. Dat is Kriebel, die Wiebel vertelt wat hij doen moet. En dan komt alles, meestal, weer helemaal goed!

1 Bij de brandweer

Wiebel zit op een stoel in de brandweerkazerne. Hij leest een brandweerboek. *Tirring!!* Er klinkt een hele harde bel. Wiebel kukelt bijna van zijn stoel van schrik. Dan voelt hij een kriebeltje in zijn nek.

‘Alarm, Wiebel! Trek snel je brandweerkleren aan!’ piept Kriebel in zijn oor. Wiebel springt van zijn stoel en hijst zich in zijn zwarte brandweerpak. Hij wurmt zijn voeten in zijn brandweerlaarzen en zet de brandweerhelm op zijn hoofd. ‘Naar beneden, Wiebel, hup, hup, hup!’ roept Kriebel gehaast. Wiebel rent naar de glijpaal. Hij grijpt hem met twee handen beet en glijdt – roetsj – naar beneden, zo de brandweergarage in. ‘Snel in de auto, Wiebel!’ roept Kriebel. Wiebel springt in de knalrode brandweerauto. Met gillende sirene rijdt hij de weg op, *ta-tú-ta-tú!* De blauwe zwaailichten op het dak knipperen. Wiebel draait aan het grote stuur. De brandweerauto racet door de straten, *ta-tú-ta-tú!* Alle fietsen en auto’s stoppen, want Wiebel heeft haast, ontzettend veel haast! Er is namelijk brand in de geitenschuur van boer Piet. Wiebel moet de brand blussen en de geitjes redden! Ineens voelt Wiebel een kriebeltje in zijn nek. ‘Ho maar, Wiebel, we zijn er!’ roept Kriebel. Wiebel

trapt hard op de rem. Met een schok staat de brandweerauto stil. Wiebel springt eruit. Oei, er komen vlammen uit de schuur! Gelukkig alleen uit het deel waar het hooi ligt. Het stuk waar de geitjes staan, brandt niet. Wiebel voelt een kriebeltje in zijn nek. ‘Blussen Wiebel, anders brandt de hele schuur af!’ roept Kriebel. Wiebel pakt een emmer en rent naar de sloot. Hij schept de emmer vol met water. ‘Wat doe je nou?’ schreeuwt Kriebel. ‘Blussen!’ roept Wiebel terug.

‘Niet met een emmer, dat gaat veel te langzaam! Pak de brandslang, Wiebel! Snel, snel!’ Wiebel rent naar de zijkant van de brandweerauto. Hij grijpt de rode brandslang en rolt hem uit. De ene kant van de slang gooit hij in de sloot. De andere kant houdt hij in zijn hand. ‘Snel blussen nu, Wiebel!’ schreeuwt Kriebel. ‘Geen tijd te verliezen!’ Met de slang in zijn hand loopt Wiebel snel naar de brandende schuur. Dikke rookwolken gaan omhoog de lucht in. Wiebel richt de spuit op de vlammen. Hé, er komt geen water uit de slang. Maar dat is een ramp! Wiebel schudt de brandslang heen-en-weer. Er gebeurt niets. Zenuwachtig wiebelt Wiebel van zijn ene op zijn andere been. Straks brandt de hele

schuur af, en oh... de geitjes! Ineens voelt Wiebel een kriebeltje in zijn nek. 'Toveren, Wiebel!' roept Kriebel in zijn oor. 'Ga **supersnel op één been staan**. Roep nu heel hard: **Bri-bra-brandslang, kom op met dat water, dit duurt te lang!** Goed zo, Wiebel!' roept Kriebel. 'Ga **weer op twee benen staan** en **klap in je handen**. Roep nu heel hard: **Bri-bra-brandweerspuut, help alsjeblieft, die brand moet uit!** Langzaam komt er een straal water uit de slang.

'**Het is gelukt!**' roept Wiebel blij. Hij **springt** vrolijk **op-en-neer**. En dan spuit het water met volle kracht uit de brandslang. De slang floept bijna uit Wiebels handen, zo hard gaat het. Wiebel **houdt** de brandslang **met twee handen vast** en **richt op het vuur**. Hij **beweegt de slang heen-en-weer**, zodat hij alle vlammen raakt. Wiebel **blust en blust**. En ja hoor! Het vuur gaat uit!

'Goed zo, brandweerman Wiebel!' prijst Kriebel. 'Brand meester!'

'**Huh wat?**' vraagt Wiebel verbaasd.

'Dat betekent dat de brand onder controle is', legt Kriebel uit. Wiebel **gooit** de brandslang op de brandweerauto.

'**Hoera, brand meester!**' roept hij terwijl hij zijn **handen in de lucht** steekt. Dan gaat hij opgelucht op de grond **zitten**. Meteen voelt hij een kriebeltje in zijn nek.

'Red snel de geitjes, Wiebel!' roept Kriebel. 'Anders stikken ze in de rook!' Verschrikt **springt** Wiebel **overeind**. Dat is waar ook, de geitjes zijn nog in de schuur! Wiebel begint te **rennen**. Als hij vlak

bij de schuur is, moet hij verschrikkelijk hoesten. De rook kriebelt in zijn keel. Weer voelt hij een kriebeltje in zijn nek. 'Wiebel, stop! Eerst je gasmasker op!' Oeps... vergeten! Wiebel **rent terug naar de brandweerwagen** en **grijpt zijn masker**. Hij **zet het masker op zijn hoofd** terwijl hij **terug naar de schuur sprint**. Wiebel **trekt de deur open**. Een grote rookwolk komt hem tegemoet. Gelukkig heeft hij zijn gasmasker op! Voorzichtig **loopt** Wiebel de rokerige schuur in. Hij **kijkt om zich heen**. Waar zijn de geitjes? Door de rook kan Wiebel het niet goed zien. Hij **loopt verder** en ineens ziet hij ze! Daar, naast de voerbak, liggen de moedergeit en haar twee kindjes versuft op de grond. Wiebel **rent** naar ze toe. Hij gaat **op zijn hurken** tussen de twee kleine geitjes **zitten**. Wiebel **aait de geitjes over hun zachte neusjes**.

'**Hallo geitjes. Ik kom jullie redden**', zegt hij lief. De geitjes mekkeren zacht.

'Breng ze snel naar buiten, Wiebel!' roept Kriebel. Wiebel **neemt het kleine bruine geitje onder zijn ene arm** en **het kleine witte geitje onder zijn andere arm**. Zo **loopt** hij naar het weiland naast de schuur. Hij **zakt door zijn knieën** en **legt de kleine geitjes in het lange gras**. 'Hup Wiebel, vlug naar de schuur terug!' roept Kriebel. Wiebel **komt overeind** en **rent** als een speer **de schuur weer in**. Als de grote geit Wiebel aan hoort komen, tilt ze haar kop op. *Mè, mè!*, mekkert ze angstig. Wiebel gaat **op zijn hurken** bij haar **zitten**.

‘Stil maar’, sust hij. ‘Ik breng je naar je kindjes.’ Wiebel slaat zijn armen om de grote geit heen en probeert haar op te tillen. Maar oh, het lukt niet! Deze geit is veel te zwaar...

‘Je kunt het, Wiebel’, schreeuwt Kriebel. ‘Span je spierballen... Eén, twee, hup!’ En kijk, dat helpt! Met de zware geit in zijn armen, krabbelt Wiebel overeind. De geit spartelt en Wiebel wankelt. Maar gelukkig blijft hij rechtop staan. Hij waggelt naar buiten. *Mè, mè!*, mekkert de grote geit. De kleine geitjes komen overeind. Ze lopen nieuwsgierig op Wiebel af en snuffelen aan zijn grote brandweerlaarzen. *Mè!*, roept het kleine witte geitje. *Mè... zet mijn mama neer!* Lachend buigt Wiebel voorover. Hij zet de moedergeit tussen haar kindjes in de wei. *Mè, mè!* De kleine geitjes springen vrolijk om haar heen. Wiebel zucht. Hij is er moe van geworden. Hij gaat op zijn rug in het gras liggen, vouwt zijn handen onder zijn hoofd en doet zijn ogen dicht. Ineens voelt hij een kriebeltje onder zijn arm en even later een kriebeltje aan zijn been.

‘Laat me even met rust, Kriebel’, gaapt Wiebel. Maar dan voelt Wiebel allebei de kriebeltjes tegelijk. Hoe kan dat nou? Verschrikt doet hij zijn ogen open. En dan ziet hij het... Het kleine bruine geitje kietelt met haar neus onder Wiebels arm. En het witte geitje snuffelt aan zijn been. *Mè, mè! Spring nou met ons mee!*, mekkeren ze. Giechelend krabbelt Wiebel overeind. Hij gaat op handen en knieën staan en begint te springen, als een echte geit!

De kleine geitjes springen vrolijk met hem mee. Hi ha! Dit is leuk zeg! Wiebel springt en huppelt. En dan is hij zo moe dat hij op zijn billen in het gras neervalt. Even uitrusten! In de verte loopt de grote geit. Het gaat gelukkig weer goed met haar, ziet Wiebel. Maar wat heeft ze nou op haar rug? Wiebel knijpt zijn ogen tot spleetjes. Dan begint hij hard te lachen. Op de rug van de grote geit zit zijn kleine vriendje! Kriebel is aan het geitje rijden!

‘Hup geitje hup!’ joelt Kriebel. De grote geit wandelt parmantig naar Wiebel toe. Ze gaat met haar rug tegen Wiebels schouder staan. En dan neemt Kriebel een sprongetje. *Floep!* Daar zit hij weer op Wiebels schouder! Meteen voelt Wiebel een kriebeltje in zijn nek. ‘Kom, Wiebel! Het speelkwartiertje is voorbij’, piept Kriebel in zijn oor. ‘We gaan terug naar de brandweerkazerne!’ Wiebel komt overeind. Hij loopt achterstevoren de wei uit en zwaait met twee handen.

‘Dag, lieve geitjes!’ *Mè, mè, mè!*, mekkeren de drie geitjes. Dan draait Wiebel zich om en huppelt naar de brandweerauto.

‘Rijden maar!’ roept Kriebel. Wiebel klimt in de grote rode brandweerauto. Hij ploft op zijn stoel neer en start de auto. *Ta-tú-ta-tú!* Oeps, snel de sirene uit! Want Wiebel heeft geen haast meer. De brand is uit.